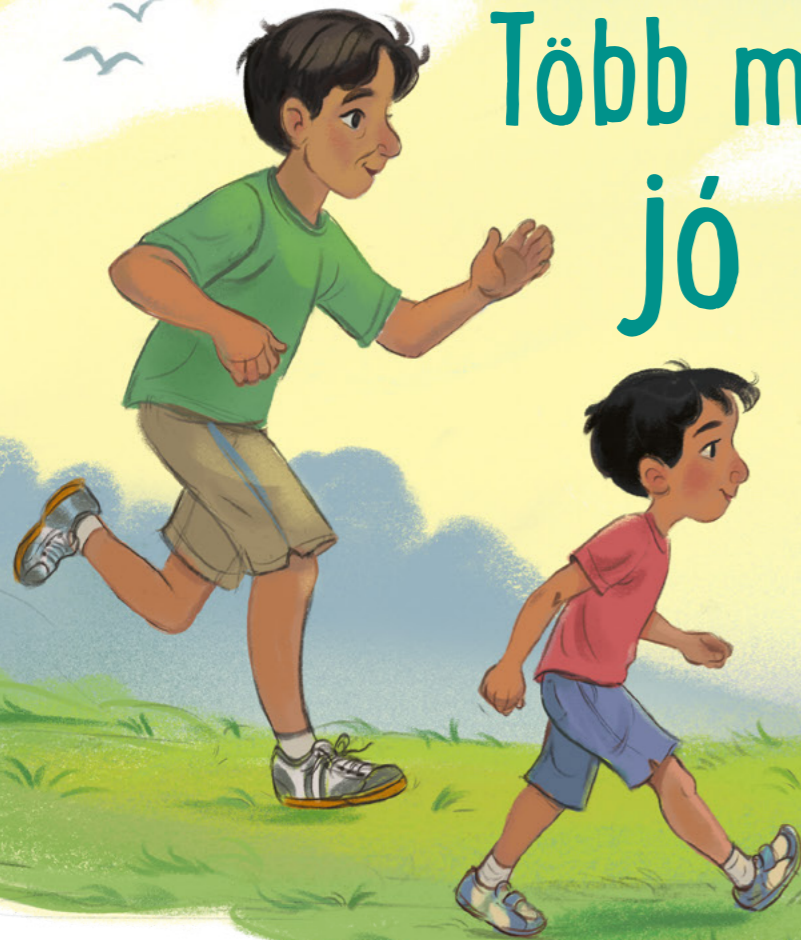

Több mint egy jó kis focizás

Írta: Carolina Maldonado Leyes

(Igaz történet alapján)

Ez a történet Bolíviában játszódott.

Isti elmosolyodott, miközben kilépett a napfényre. Papával a parkba készültek. Odafelé menet Isti fogta Papa kezét, a másikban pedig a focilabdáját vitte. Isti szívesen töltötte az idejét Papával – különösen akkor, amikor fociztak.

Amikor odaértek a parkba, Isti körbenézett. Egy hölgy a focipálya közelében gazolt. Egy család sétálgatott az úton. De a focipályán senki sem játszott. Istinek és Papának jó sok helye lesz a gyakorlásra!

„Készen állsz?” – kérdezte Papa.

„Naná!” Isti felszaladt a pályára, amilyen gyorsan csak tudott. Cikkcakkban szaladgált, és gyakorolta a szabadrúgást és a szögletűgást.

Papa jó nagyot rúgott a labdába, és az átrepült Isti feje fölött.

„Hozom!” – mondta Isti. Odaszaladt a pálya sarkához, és felvette a labdát. Látta, hogy a hölgy még mindig gazol. Fáradtnak tűnt.

„Most én leszek a kapus – kiáltotta Papa. – Lássuk, lösz-e gólt!”

Isti visszaszaladt, és a kapu irányába rúgta a labdát. Papa kinyújtotta a karját, hogy elkapja, de egy hajszál híján elszalasztotta.

„Góóóóó!” – örömködött Isti, amikor a labda elérte a hálót.

Hamarosan eltelt egy teljes óra. „Ideje hazaindulni” – jelentette ki Papa.

Isti visszanezett a gazoló hölgyre. *A napon dolgozni nem olyan jó móka, mint a focizás* – gondolta. Fel akarta őt vidítani. Aztán támadt egy ötlete.

„Papa, szerinted is jó munkát végez az a hölgy?” – kérdezte.

„Mire gondolsz?” Papa odanézett az asszonyra. „Ó, igen.”

„Szerintem ezt neki is el kellene mondanunk” – vetette fel Isti.

„Sietnünk kell haza. Mama már vár ránk” – felelte Papa.

Isti figyelte, ahogy a nő megtörli a homlokát. Egyre erősebben érezte, hogy beszélnie kell vele. „Tényleg úgy érzem, hogy ezt kéne tennünk” – mondta. Megfogta Papa kezét, és odasétált hozzá.

„Csókolom!” – mondta Isti integetve.

Az asszony nem nézett fel. „Mit szeretnél?”

Isti látta, hogy nem valami boldog. De ez nem állította meg őt. „Csak azt akartam mondani, hogy csodás munkát végez!”

Ez alkalommal a hölgy felnézett rá.

Isti elmosolyodott. „Köszönöm, hogy gondozza a parkot!”

Az asszony visszamosolygott a fiúra. „Köszönöm!” – válaszolta, és még szélesebben mosolygott. – Köszönöm szépen!”

Isti nagyon boldog volt, miközben hazafelé sétált Papával.

„Szerintem fontos volt neki, amit mondtál – állapította meg Papa. – Örülök, hogy hallgattál az érzésedre.”

„Én is.” Isti elgondolkodott egy pillanatra. Majd ezt kérdezte: „Szerinted ez a Szentlélek volt?”

Papa bólintott. „Néha a Szentlélek azt a gondolatot ülteti a fejünkbe, hogy segítsünk valakinek. És te pontosan ezt tetted.”

Isti elvigyorodott. Pár szót szólni csak egy apró dolog volt, de szebbé tette vele a hölgy napját. Az pedig, hogy hallgatott a Szentlélekre, az ő napját tette szebbé. ●

